

JULIE KAGAWA

DE
HIZER
RAAF

Vertaling Sandra Hessels

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Raven*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra Hessels
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises ULC
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises ULC
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0734 2
ISBN 978 94 027 6141 2 (e-book)
NUR 285
Eerste druk februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL

I

DE MENSENWERELD

Lang, lang geleden

Het was bijna zover. Ik tuurde vanuit de bosjes en grijnsde. Het decor was vrijwel compleet. Op de kleine, door gefilterd zonlicht beschenen open plek achter de bomen glinsterde de kristalheldere vijver die met zijn flonkerende water allerlei levensvormen aantrok. Damherten bogen hun elegante nekken naar het wateroppervlak, onder het toezien van een grote hertenbok die hoog opgericht aan de rand van de vijver stond. Een paar konijntjes huppen door de varens die kriskras op de open plek groeiden, en een familie eekhoorns schoot over de takken van een grote, knoestige eik. Vogels kwetterden, bosdieren scharrelden rond en de wind liet de bladeren in de bomen zachtjes ritselen. Het was een paradijselijk, schilderachtig bostaferaal, een perfect vredige dag in het rijk van de mensen.

Gááp.

Glimlachend stak ik mijn hand in mijn shirt en haalde de panfluit tevoorschijn. Het was mijn eigen ontwerp; dagenlang had ik holle rietstengels verzameld, gesneden, aan elkaar gebonden en aangescherpt tot de toon perfect was. Nu ging ik ontdekken waar het instrument toe in staat was.

Ik verzamelde magie uit het bos om me heen, bracht de fluit naar mijn lippen en produceerde een enkele toon.

Het hoge, heldere geluid sneed door de stilte van het bos. Alle dieren die zich rond de vijver hadden verzameld, keken met grote ogen op. De konijnen gingen rechtop zitten en hun oren schoten naar voren en naar achteren. De herten hieven hun koppen en keken met alerte, donkere ogen om zich heen, klaar om te vluchten. De kwetterende stemmetjes van de eekhoorns zwegen abrupt, en zwiepend met hun staarten klampten ze zich vast aan de takken.

In de plotselinge stilte ademde ik diep in en begon te spelen.

De melodie steeg op, vrolijk en rap. Ze wervelde rond de vijver en drong in de oren van alle levende wezens. Heel even bewoog geen enkel dier.

Toen begon een van de konijnen met zijn pootje te tikken. De anderen volgden zijn voorbeeld, stampend met hun achterpoten op het ritme van mijn lied. De herten wierpen hun koppen heen en weer op de maat. In de takken wipten de eekhoorns op en neer, zwaaiend met hun staarten, en vogels tjilpten mee met de melodie. Ik onderdrukte een glimlach en speelde luider, sneller, steeds meer magie opnemend die ik liet ontsnappen in de tonen die door het bos dansten.

Burlend verhief de oude hertenbok zich, hij schudde met zijn enorme gewei en sprong naar het midden van de open plek. Zijn scherpe hoeven schraapten over het gras en woelden de aarde los terwijl hij op de maat van de muziek stapte en sprong. Zijn kudde

kwam naar hem toe en deed mee, en de konijnen begonnen in wilde bogen om de stampende herten heen te rennen. Ik was opgetogen; dit werkte beter dan ik had durven hopen. Het viel nog niet mee om te blijven spelen, zo breed was de grijns die mijn gezicht in tweeën dreigde te splijten.

Ik richtte me op uit de bosjes en liep naar de open plek, de panfluit vlug bewegend onder mijn lippen, magie opwekkend met mijn heldere lied. Mijn voeten kriebelden, en dansend huppelde ik naar het middelpunt van de open plek. Ik zoog mijn longen vol met lucht en speelde zo luid als ik kon. Mijn lichaam bewoog bijna uit zichzelf, springend en wervelend en draaiend door de lucht. En overall om me heen dansten de bosdieren met me mee, hun hoeven, geweien en vachten bijna rakelings langs mijn lijf terwijl ze een kring om me heen vormden en vol overgave de wildste capriolen uithaalden. Ik ging helemaal op in de muziek, in de opwinding en de extase van mijn dans met het bos.

Ik had geen idee hoelang ik bleef spelen; de helft van de tijd had ik mijn ogen dicht en bewoog ik louter uit instinct. Maar ten slotte, toen het lied een crescendo bereikte, had ik het gevoel dat het tijd was om er een eind aan te maken. Met een laatste triomfantelijke toon stierf de melodie weg. De wilde emoties bedaarden, en de wervelwind van magie doofde en daalde zachtjes neer op de bosgrond.

Hijgend liet ik mijn armen zakken. Ook de dieren om me heen kwamen met zwoegende flanken tot stilstand. De grote hertenbok stond een meter verderop, trillend op zijn poten, de kop met het grote gewei gebogen. Ik zag hem voor mijn ogen schokken en in elkaar zakken. Toen zijn kop de grond raakte, bubbelde er wit schuim uit zijn bek en zijn neusgaten. Een voor een zakten ook de andere herten door hun poten; sommige happend naar lucht, andere roerloos op de bosgrond. Om hen heen lagen de slappe, harige lijfjes van de ko-

nijnen op de omgewoelde aarde. Ik keek naar de bomen en zag dat de eekhoorns en de vogels onderaan de stammen lagen; zodra de muziek was gestopt, waren ze van hun takken gestort.

Ik knipperde met mijn ogen. Dat was onverwacht. Hoelang had ik eigenlijk gespeeld? Ik keek tussen de takken door naar de hemel en zag dat de wolken oranje getint waren en dat de zon laag boven de horizon hing. Het was vroeg in de ochtend geweest toen ik naar het bos was gekomen en de eerste noot had gespeeld. Klaarblijkelijk had onze wilde dans de hele dag geduurd.

Oeps. Ik krabde aan de achterkant van mijn hoofd. Dit is teleurstellend. Kennelijk kan ik niet te veel vragen van die sterfelijke beesten, want dan storten ze gewoon in. Hm. Met de vingers van mijn ene hand trommelde ik op mijn arm terwijl ik naar de panfluit in de andere hand staarde. Zouden mensen het er beter vanaf brengen?

‘Jongen.’

Ergens achter me klonk een diepe, lyrische stem, en een siddering van magie trok door de lucht. Ik voelde een steekje van irritatie omdat iemand me kennelijk had begluurd. Daarom had ik dit nu juist in de mensenwereld gedaan – zodat ik me niet druk hoefde te maken over nieuwsgierige luistervinken.

Toen ik me omdraaide, zag ik een stoet van paarden aan de rand van de open plek staan. Het waren fae, lichter en gracieuzer dan hun sterfelijke tegenhangers, met hoeven die de grond nauwelijks raakten. De ruiters op hun rug waren sidheridders, in een wapenrusting van vervlochten bladeren, ranken en takken. Ze hoorden bij het Zomerhof, besefte ik. Ik had ze eerder gezien, net als de ridders van het Winterhof. Met sommige had ik zelfs wel eens gespeeld in het Wyldwoud, hoewel ze nooit hadden geweten dat al die kleine irritante ongelukjes die hun overkwamen, werden veroorzaakt door een bosjongen die het opmerken nauwelijks waard was.

De ruiter aan het hoofd van de stoet had me echter wel degelijk

opgemerkt, en ook hem kon je onmogelijk missen. Zijn rijdier had een stralend gouden vacht, stralender dan welk sterfelijk paard dan ook, maar het dier viel in het niet vergeleken bij zijn adellijke berijder. Die ging gekleed in een wapenrusting van groen en goud, met een mantel van bloeiende ranken waar hier en daar bloemen vanaf dwarrelden. Lang, zilverkleurig haar stroomde onder de gigantische geweevormige kroon uit die op zijn voorhoofd rustte, en de doordringende groene ogen eronder staarden nadrukkelijk naar mij.

Wat deed hij hier? Had hij mijn muziek gehoord en was hij aangetrokken door het geluid? Dat was pech. Doorgaans probeerde ik onder de radar te blijven van het Zomerhof, in het bijzonder van deze fae. Niet dat ik iets verkeerd had gedaan; het kon de fae weinig schelen wat er in de wereld van de stervelingen gebeurde. De dood van een paar bosdieren zou hen koud laten.

Het was echter een gevaarlijk spelletje om de aandacht te trekken van een van de machtigste fae in Nimmernimmer. Afhankelijk van zijn stemming zou hij kunnen eisen dat ik hem het voorwerp zou 'schenken' waar ik zo hard aan had gewerkt, of dat ik voor hem en zijn ridders zou spelen zolang het hun belieft. Of hij zou me ter vermaak van het hele gezelschap tot prooi van hun volgende jacht bestempelen. De heersers in het land van de fae waren berucht om hun onvoorspelbaarheid, en ik sprong met ze om zoals ik met een slapende draak zou doen: je kon best om ze heen sluipen en hun goud stelen, zolang ze je maar niet zagen.

Maar nu had de draak me ontdekt.

De sidheridder gaf zijn rijdier zachtjes de sporen, en het paard betrad de open plek en stapte over het gras tot dier en berijder voor me opdoemden. Ik bleef op mijn plek staan en keek uitdagend omhoog naar de edelman, die me met een peinzende blik opnam.

'Zo jong nog,' sprak hij peinzend, 'en toch al zo'n indrukwekkend gebruik van magie. Hoe heet je, jongen?'

‘Robin.’

‘En waar zijn je ouders, Robin?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik leef in mijn eentje. In het Wyldwoud.’ Mijn ouders kon ik me niet herinneren, als ik die überhaupt had gehad. Mijn vroegste herinnering was de wirwar van het Wyldwoud, waar ik naar voedsel en schuilplekken zocht en de vaardigheden leerde die ik nodig had om te overleven. Ook al was ik alleen, ik had nooit het gevoel gehad dat ik er niet hoorde. Het bos, het Wyldwoud, was mijn thuis. Zo was het altijd geweest.

‘Hm.’ De lange edelman drong niet aan. Hij nam me nog een poosje zwijgend op, met een gezicht waar niets vanaf te lezen viel. ‘Weet je wie ik ben, jongen?’

Deze keer knikte ik. ‘U bent koning Oberon.’ Dat was duidelijk; iedereen wist wie de Zomerkoning was, hoewel ik hem nooit persoonlijk had gezien. Dat maakte niet uit. Koningin Mab, de heerser van het Winterhof, had ik ook nooit gezien, maar ik wist zeker dat ik haar meteen zou herkennen.

‘Ja,’ zei de Zomerkoning. ‘Dat klopt. En aan het Hof van het Licht kunnen we wel iemand met jouw talenten gebruiken.’ Hij hief zijn hand en wuifde naar me met lange, elegante vingers. ‘Jij bezit kracht – rauwe, ongebonden zomermagie die niet onderdoet voor die van enkele van mijn sterkste bondgenoten aan het hof. Zo’n gave mag niet worden verspild in het Wyldwoud. Jij hoort niet als een beest in het bos te leven, zingend voor de vogels en de eekhoorns. Jij zou deel moeten uitmaken van het grootste hof in Nimmernimmer. Wat vind je ervan, Robin?’ De koning nam me op met ogen als lichte groene vorst. ‘Zou je aan het Hof van het Licht willen dienen?’

Dienen aan het Hof van het Licht?

Mijn nieuwsgierigheid streed met mijn opstandigheid. Natuurlijk was ik geïntrigeerd. In het Wyldwoud had ik alle vrijheid en kon ik

komen en gaan naar believen, maar het begon wel een beetje eenzaam te worden. Ik wilde met mensen praten, anderen van mijn soort, niet alleen boswezens en zo nu en dan een warrige pixie. En van de twee hoven klonk Zomer een stuk prettiger dan het bevroren, vijandige Winter.

Toch was het nooit slim om meteen op het eerste aanbod in te gaan. Zelfs ik, met mijn beperkte kennis van onderhandelen, wist dat.

‘Het bevalt me in het bos.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar en glimlachte naar de koning. ‘Waarom zou ik aan het Zomerhof gaan wonen?’

De Zomerkoning glimlachte, alsof hij dat antwoord had verwacht. ‘Omdat ik koning ben, Robin.’ Hij sprak het zinnetje uit alsof hij het belangrijkste feit in de wereld verkondigde. ‘En als koning van het Zomerhof kan ik je alles geven wat je hartje begeert. Ik kan je macht bezorgen, rijkdom, de liefde van zoveel harten als je maar wilt.’ Hij zweeg even toen ik mijn neus optrok. ‘Maar ik zie dat die dingen je niet interesseren. Misschien dat het volgende je overtuigt. Ik heb veel vijanden, Robin. Zowel binnen het hof als daarbuiten. Van tijd tot tijd moet die vijanden duidelijk worden gemaakt dat ze de soevereiniteit van het Zomerhof niet moeten onderschatten. Als jij je bij ons aansluit... Nu, laten we zeggen dat je ruim voldoende mogelijkheden krijgt om je magie uit te oefenen op andere dingen dan alledaagse bosdieren.’

Dat klonk interessant. Ik keek naar de vijver en naar de roerloze lichamen eromheen. Arme domme dieren. Ik had ze geen kwaad willen doen, maar normale wezens waren kennelijk erg kwetsbaar. Ik zou mijn ideeën dolgraag uitproberen op schepsels die tegen een stootje konden, misschien zelfs een paar fae, en Oberon liet die grote glanzende wortel recht voor mijn neus bungelen. Hij leek precies te weten wat ik wilde. De enige vraag was: liet ik me erdoor verleiden?

‘Dus, Robin van het Wyldwoud,’ ging koning Oberon verder, op

me neerkijkend vanaf zijn paard. ‘Wat gaat het worden? Sluit je je aan bij mijn hof? Ik zal je tot hofnar benoemen, en je mag je trucjes en magie zonder beperkingen uitoefenen. Het enige wat ik van je vraag, is dat je me zo nu en dan een kleine dienst verleent. Hebben we een overeenkomst?’

Iets knaagde aan me, een gevoel dat er een addertje onder het gras school. Ik had eerder deals gesloten, maar dan met pixies en gnomen en een paar plaatselijke bosnimfen. Nooit met iemand die zo belangrijk was als de heerser van het Zomerhof. Zag ik iets over het hoofd? Dit leek een beetje te mooi om waar te zijn.

Na een korte aarzeling haalde ik mijn schouders op. Waarom zou ik me ook eigenlijk niet aansluiten bij het Zomerhof? Wat was het ergste dat me kon gebeuren? Ik snakke naar iets nieuws, en als ik onder de persoonlijke bescherming stond van koning Oberon, zou ik alle streken uit kunnen halen die ik wilde, zonder bang te hoeven zijn voor vergelding.

Dit kon leuk worden.

‘Goed dan,’ stemde ik in, en ik keek grijnzend op naar Oberon, die zijn smalle zilverkleurige wenkbrauwen optrok bij wijze van reactie. ‘We hebben een afspraak, koning. Ik sluit me aan bij het Zomerhof, zolang ik mijn magie maar mag beoefenen en zoveel trucjes uit mag halen als ik wil.’

‘Uitstekend.’ Oberon knikte en hief beide handen. ‘Dan benoem ik je bij dezen tot Robin Goodfellow, nar van het Zomerhof,’ verklaarde hij met een plotseling dreunende stem. De takken in de bomen trilden, alsof ze de benoeming accepteerden. De Zomerkoning liet zijn armen zakken en keek met een onverwachte, haast trotse glimlach op me neer. ‘Welkom aan het Hof van het Licht, Robin Goodfellow. Doe je naam eer aan. Misschien zal de wereld hem op een dag ook kennen.’

HOOFDSTUK 1

PUCK OP DE MARKT

Huidige tijd

Ik ben gek op de koboldmarkt. Ik bedoel, begrijp me niet verkeerd, de markt is een bloedlinke plek. Sluit de verkeerde koop, stem in met de verkeerde deal, en voor je het weet ben je vervloekt of voor duizend jaar tot slaaf gemaakt. Of je blijkt te hebben beloofd dat je je eerstgeborene weg zult geven (niet dat ik die heb). Of je bent ineens in het bezit van iets wat niet helemáál is wat je verwachtte, in die zin dat het je zo nu en dan in het gezicht probeert te bijten.

Op de koboldmarkt verkopen ze alles wat je maar kunt bedenken. Zoek je een drankje waardoor iemand verliefd op je wordt? Op iedere hoek staat wel een marktkoopman die dat voor je heeft. Wil je een lamp kopen met een geest erin die drie wensen uit zal laten komen? Dan ben je op de koboldmarkt aan het goe-

de adres; wensgeesten zijn een stuk minder zeldzaam dan iedereen denkt.

Wat ze er niet bij zeggen, is dat het zojuist aangeschafte liefdesdrankje ervoor zal zorgen dat je doelwit op psychotische wijze aan je verslaafd raakt, en dat de geest je wensen op een zieke, sadistische manier zal laten uitkomen, want zo zijn die geesten nou eenmaal. En dit is uiteraard nádat je je ziel of je stem of je beste vriend hebt verkocht. De prijzen op de koboldmarkt zijn zo hoog dat je ze niet kunt betalen zonder er gigantisch spijt van te krijgen.

Dus ja, de koboldmarkt is een gevaarlijke plek. Gevaarlijk, riskant... en verleidelijk. Want dat is nu juist de charme, toch? Wat stelt het leven voor zonder een beetje gevaar? En Robin Goodfellow deinst nooit terug voor een uitdaging.

Het liep tegen middernacht toen ik door de met onkruid begroeide hekken van het verlaten attractiepark stapte. Het terrein strekte zich zilver en zwart uit in het licht van de volle maan. Achter de ingang zag ik het roestige reuzenrad afsteken tegen de hemel, hoog boven de bomen uit. Recht voor me stond een oude vervallen draaimolen, met paarden waar de ooit zo kleurrijke verf vanaf was gebladderd en een draaischijf die vol lag met verfschilfers en brokjes pleister. Ernaast stond een oude popcornkraam waarvan de ruit kapot was, zodat alle maiskorrels allang waren opgegeten door ratten, kraaien of kakkerlakken.

Ik trok de capuchon van mijn groene hoody over mijn hoofd en liep het terrein op.

De geluiden en de geuren van de markt dreven me tegemoet. Rond de draaimolen, verspreid over de stoffige ondergrond, stonden honderden tenten, karren, kraampjes en tafels in allerlei afmetingen, zodat het vlakke, open terrein in een soort doolhof was veranderd. Overal slenteren groepjes fae, in alle soorten en maten en van alle hoven, van Zomer tot Winter tot het Wyldwoud. De ko-

boldmarkt was immers neutraal terrein en iedereen was er welkom, zolang ze maar konden betalen.

Ook de kooplui achter de verschillende kraampjes boden een gevarieerde aanblik. Naast een tafel waar uit beenderen gesneden dobbelstenen werden verkocht, stond een groene kobold met puntige oren. Een paar tentjes verderop borstelde een Zomerfae haar collectie van mantels af, allemaal gemaakt van bladeren, veren of spinnenwebben. De geur van geroosterd vlees hing in de lucht, afkomstig van een heel zwijn dat langzaam aan het spit boven de vlammen draaide, aangezwengeld door een slungelige grijze trol. Zijn rode kraaloogjes vielen op mij en werden groot, en het pezige lijf richtte zich geschrokken op.

Grijnzend boog ik mijn hoofd en mengde ik me in de menigte. Hoe lollig het ook was om een trol te pesten, het zou waarschijnlijk een voortijdig eind maken aan mijn bezoekje aan de markt. Voor deze ene keer keek ik gewoon wat rond, zonder een officieel doel, en ik had nog helemaal geen zin om weg te gaan.

Terwijl ik over het hoofdpad van de markt liep, werd de grond onder mijn laarzen harder en steviger. Marktkooplui riepen naar de bezoekers en prezen luidkeels hun waren aan: kruiden en kristallen, wapens en snuisterijen, drakenbloed, kippentanden, haarspelden van ijssplinters, liefdesdrankjes, toverbonen, elfenstof en alles daartussenin. Ik aarzelde bij een tafel waar ze badparels verkochten die in muizen zouden veranderen wanneer ze nat werden. Er schoten me allerlei hilarische toepassingen te binnen, maar fronsend schudde ik mijn hoofd.

Niets ervan, Goodfellow. Je staat al in een slecht blaadje bij Titania, bracht ik mezelf in herinnering. Als ze ineens in een bad vol knaagdieren zit, krijg je de waakhonden, de ridders en die enge moordzuchtige trollen achter je aan. Waarschijnlijk is het dat niet waard.

Pauze.

Wie houd ik voor de gek? Dat is het ábsoluut waard.

‘Robin Goodfellow?’

Verbaasd draaide ik me om. Aan de andere kant van het pad stond een gnoom met een rimpelig gezicht en wit haar dat eruitzag alsof ze aan haar vinger had gelikt en hem in een stopcontact had gestoken. Ze staarde me aan boven een tafel vol smalle groene flessen die zelfs van een afstandje een zware, zoete geur afgaven waar een zwakkere fae een tikje duizelig van zou worden.

Grijnzend liep ik naar de tafel en legde mijn vinger op mijn lippen. ‘Sst, Marla. Zeg mijn naam alsjeblieft niet te luid. Ik ben vanavond incognito.’

‘Incognito.’ De stokoude gnoom trok een gezicht, zodat haar ogen bijna in de plooiën van haar gezicht verdwenen. ‘Tot aan je nek in de nesten, durf ik te wedden. Wat doe je hier, jij onding? En blijf uit de buurt van mijn flessen. Het laatste waar ik op zit te wachten, is dat mijn wijn op de een of andere manier zijn weg vindt naar de tenten met het vee. Ik zie al voor me dat de rijtuigen van de edellieden in de sloot of tegen een boom rijden omdat de paarden plotseling stomdronken zijn.’

‘Wat?’ Ik sperde mijn ogen wijd open en keek haar onschuldig aan. ‘Dat is maar tijdens één Elysium gebeurd, en niemand kon iets bewijzen.’ Het tweejaarlijkse evenement waarbij de hoven van de fae bijeenkwamen om in chique uitdossing over politiek te praten en overeenkomsten te herzien, was al even saai als het klonk. Om niet stapelgek te worden, zorgde ik af en toe voor wat opschudding. ‘Maar je moet toegeven dat het hilarisch was om het rijtuig van Mab de hele tijd rondjes te zien draaien.’

‘Ik geef helemaal niks toe,’ snauwde de wijnverkoopster, en ze priemde met een verschrompelde vinger in mijn richting. ‘Alleen dat jij een onverbeterlijke lastpak bent en dat je nooit iets goeds in

de zin hebt. Ik heb geen idee waarom heer Oberon je nog niet voor-
goed van het hof verbannen heeft.’

‘Ach, hij probeert het wel.’ Ik haalde mijn schouders op en grijns-
de. ‘Maar het komt er nooit echt van. Ik denk dat ik gewoon te char-
mant ben. Inmiddels ben ik... wat, drie keer uit Nimmernimmer
verbannen? Of is het alweer vier keer? Nou ja, het maakt niet uit.
Uiteindelijk sommeert Oberon me altijd om terug te komen. Gek
toch, hoe dat steeds weer gebeurt.’

Het gebeurde omdat ik veel te nuttig was om lang weggestuurd te
worden, en dat wist Oberon. En hoewel het ergens een geruststel-
lende gedachte was dat de Zomerkoning nooit definitief van me af
zou willen, wenste ik soms dat ik vrij kon zijn, zelfs al zou dat bete-
kenen dat ik geen thuis meer had.

De gnoom wierp me een donkere blik toe, en ik schonk haar een
dromerige, overdreven glimlach. ‘Niet verder vertellen, maar ik
denk dat Titania me stiekem te veel mist.’

Marla snoof. ‘Als de Zomerkoningin je dat zou horen zeggen,
zou het een maand lang bliksemen,’ mompelde ze. Toen richtte ze
zich enigszins geschrokken op. ‘Wacht eens even, je stond daarnet
naar de koopwaar van Ugfrig te kijken,’ riep ze uit. ‘Je gaat me toch
niet vertellen dat je overweegt om die muizenparels te kopen?’

‘Nou...’

We werden onderbroken door een snuivend geluid. Toen ik om-
laagkeek, zag ik een kleine bruin-witte hond die met een kwispelend
staartstompje naar me opkeek. Hij was schattig, voor zover een on-
verzorgd enkelbijtertje schattig kon zijn. Ik zag echter de koperen
radertjes, tandwielletjes en zuigers door de vacht steken waaraan je
kon zien dat het een schepsel van het IJzerhof was. Een mechani-
sche hond, of een terriër, eigenlijk. Een vliegeniersbril op zijn kop
schitterde in het maanlicht toen hij naar me opkeek en jankte.

Ik glimlachte. ‘Hé, kereltje,’ zei ik ter begroeting. ‘Waar kom jij

vandaan?’ Het dier stootte een kort, hoopvol blafje uit, en ik schokschouderde. ‘Ik heb geen tandwielen waar je op kunt knagen, sorry.’

Marla keek over de rand van de tafel en trok een vies gezicht, alsof ik tegen een gigantische kakkerlak sprak. ‘Misbaksel!’ zei ze vol afschuw, en de tandwielterriër kromp ineen onder haar venijnige toon. ‘Maak je uit de voeten, mormel! Wegwezen!’

Het kleine schepsel vloog weg en verdween met knarsende tandwielen en zuigers om de hoek van een kraam.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Nou, goed dat je dat beestje hebt weggejaagd. Het zag er angstaanjagend uit.’

‘Het kwam uit het IJzerrijk,’ mopperde de gnoom, haar neus optrekkend. ‘Het is van de IJzerfae die een kraampje is begonnen op de koboldmarkt. Afschuwelijk schepsel. Ze zouden ze niet moeten toelaten.’

‘Wacht, is er hier een IJzerfae? Op de markt?’ Dat verbaasde me. Hoewel er geen wet bestond die IJzerfae de toegang tot de koboldmarkt verbood, zouden de meeste traditionele fae hun aanwezigheid voorheen nooit hebben geaccepteerd. Er was echter onlangs besloten dat de koboldmarkt openstond voor alle fae, dus ook die van het IJzerrijk. De IJzerkoningin had daarop aangedrongen, omdat de fae van Zomer en Winter ongeveer even positief tegenover verandering stonden als een oude kat tegenover de komst van een nieuwe puppy. Dit was echter de eerste keer dat ik hoorde dat er ook echt eentje een kraampje had geopend.

‘Waar staat die IJzerfae?’ vroeg ik.

De gnoom snoof afkeurend. ‘In een tent aan de buitenste rand van de markt,’ zei ze, en ze priemde met haar vinger in de juiste richting. ‘Onder het oude reuzenrad. In elk geval is ze zo verstandig om een beetje afstand te houden.’ Ze nam me met een kritische blik op. ‘Het zou me niet moeten verbazen dat jij het met die afschuwelijke schepsels aan wilt leggen.’

‘Tja, zo ben ik. Gek op afschuwelijke schepsels.’ Ik grijnsde om haar zure uitdrukking, hoewel ik eerlijk gezegd stond te kijken van haar venijn. Hoewel de bewoners van Nimmernimmer nog steeds met enige angst en wantrouwen naar de IJzerfae keken, hadden de meesten inmiddels wel geaccepteerd dat ze niet meer weg zouden gaan. ‘Maar, eh... je weet toch dat we inmiddels alweer jarenlang in vrede leven met het IJzerhof? En dat ik goed bevriend ben met de koningin?’

Ze snoof. ‘Ik heb niets tegen de IJzerkoningin,’ verklaarde ze. ‘Of de rest van die lui, zolang ze maar binnen hun eigen grenzen blijven. Maar op de koboldmarkt wil ik me niet druk hoeven maken over IJzerfae. Of op welke andere plek dan ook buiten het IJzerrijk.’ Ze stak haar wijsvinger omhoog en wiebelde die waarschuwend heen en weer. ‘Wanneer je de IJzerkoningin weer ziet, zeg dan dat ze haar onderdanen op haar eigen gebied houdt, in plaats van ze alle kanten op te laten dwalen en normale fae de stuipen op het lijf te laten jagen.’

‘Nou, dit was een razend boeiend gesprek, maar ik ben bang dat ik weer moet gaan.’ Ik deed een stap naar achteren, soepeltjes een botsing vermijgend met een dwerg, die tegen me mopperde onder zijn baard. Ik trok mijn capuchon nog wat verder over mijn hoofd en zond Marla mijn beste ontwapenende glimlach. ‘Ik ga op zoek naar die IJzerverkoopster, en ik zal haar je groeten overbrengen.’

Met een zucht schudde ze haar hoofd. ‘Dit gaat vast het ene oor in en het andere oor uit, maar wees voorzichtig, Robin. Je mag dan in de gunst staan bij de IJzerkoningin, maar je kunt die schepsels niet vertrouwen.’

‘Voorzichtig?’ Ik grijnsde. ‘Ik ben Robin Goodfellow. Ik ben toch altijd voorzichtig?’

Ze sloeg haar ogen ten hemel en ik vertrok, opgaand in de drukke meute op de koboldmarkt.